

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Εν Ἀθῆναις φρ. 15—Εν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις φρ. 16.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Εν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα 20.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. Ἀριθ. 4.
Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Β. Γαβριηλίδης.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ.

Α'.

Θέλεις ἐπιθεώρησι πολιτικὴ νὰ κάνω;
—Γιὰ πέ μου διάβασες ποτὲ τοῦ Λῶτ τὴν ἱστορίαν;
Μὲ λίγα λόγια ἄκουσε· ἐγὼ σοῦ τὴν μαυθάνω.
Ἦταν μιὰ πόλις Σόδομα· γιὰ τὴν τοποθεσίαν
Μὴ μὲ ῥωτᾷς παρακαλῶ. Οἱ κάτοικοι τῆς ὅλοι
Ἦταν τοῦ Ἀδου ἄποικοι, ὅπου θὰ πῆ διαβόλοι.
Τοὺς ἐσυμβούλευ' ὁ Θεὸς, αὐτοὶ τὰ ἴδια πάλι.
Μιὰ μέρα τοῦ ἀνέθηκε τὸ αἶμα σ' τὸ κεφάλι·
Ἐθύμωσε—πῶς ὁ Θεὸς ὁ τέλειος θυμόνει,
Αὐτὰ τὰ συμβιβάζουνε, οἱ θεολόγοι μόνοι—
Θὰ τὰ χαλάσω, φώναξε, τώρα θὰ δῆτε, στέκα·
Μὰ πρὶν τὸ κάνῃ ἐμήνυσε σ' τοῦ Λῶτ νὰ τὰ πρυμνίσουν
Καὶ τοῦπε πίσω μιὰ ματιὰ νὰ ρίξουν μὴ τολμήσουν
Γιατὶ ἄλάτι θὰ γενοῦν. Μὰ ἡ τρελλὴ γυναῖκα
Τοῦ Λῶτ ἐγύρισε νὰ δῇ καὶ τῷ παθε σ' τ' ἀλήθειαν.
Ὅλα αὐτὰ τώρα μποροῦν νὰ εἶναι παραμύθια,
Ἐγὼ δὲν ἤμουν νὰ τὰ δῶ! Αὐτὸ σοῦ λέγω ὅμως
Πῶς εἰς τὰ νέα Σόδομα, ἐδῶ, εἰς τὴν Ἑλλάδα,
Κάνεις σὰ στρέψη πίσω του νὰ δῇ σὲ μιὰ ἑβδομάδα
Τί γίνεται, τόσοσ πολλὺς θὰ νὰ τὸν πιάσῃ τρόμος,
Ὅπου σὲ στήλῃ ἄλατος θὰ νὰ τὸν μεταβάλλῃ.
Ἐμπρὸς λοιπόν! Καὶ ὅπου πᾶς ἡ τύχη μας μᾶς βγάλῃ.

Β'.

Μὰ ἀφοῦ θέλῃς, πίσω μας ἄς ρίξωμε τὸ μάτι.
Βλέπεις ἐκεῖ μιὰ ἄρρωστη ριγμένη στὸ κρεβάτι;
Κύτταξε κύτταξε γιὰτροὶ ὅπου τὴν τριγυρνοῦνε.
Γιὰ τὴ φτώχῃ ν' ἀκούσωμε—σιῶπα—τί θὰ ποῦνε;
—Ἐγὼ φρονῶ ἢ διαίτα πῶς θὰ τὴν ὠφελήσῃ,
Τὸ φαγητὸ, τὸ φαγητὸ, ναί, ναί, νὰ λιγοστεύῃ—
—Θὰ ἦτανε καλλίτερα φρονῶ νὰ ταξιδεύῃ

Ὅχι μακριὰ, ἐδῶ κοντά.—Μὰ ποῖος θὰ τὴν δανείσῃ;
Ποῦν' ὁ παρὰς; — Στὴν ξενιτειὰ τί θέλετε νὰ τρέχῃ;
Καλλίτερο ἄς ἐργασθῇ. Νὰ, περιβόλι ἔχει
Ἄς καταβαίνει κάποτε λίγο νὰ τὸ σκαλίζῃ.
—Ἐχει λοιπόν ὁ κύριος σκοπὸ νὰ βασανίζῃ
Αἰῶνια τὴν ἄρρωστην; Τόσος καιρὸς τῆς φθάνει·
Ἡ γρήγορα νὰ γιαιτρευθῇ ἢ κάλλιο νὰ πεθάνῃ!
Τώρα καθεὶς τὴ γνώμη τοῦ ζητεῖ νὰ ἐφαρμόσῃ,
Καθένας ἔχει χωριστὴ καὶ ὅλ' εἶναι διακόσοι!
Ὁ ἓνας ἓνα γιαιτρικὸ ἀρχίζει νὰ τῆς δίνει,
Ὁ ἄλλος ἀπ' τὸ χεῖρ τοῦ τ' ἀρπάζει καὶ τὸ χύνει
Καὶ δίνει ἄλλο, καὶ αὐτὸ τὸ χύνει ἄλλος πάλι.
Κι' ἀρχίζουνε νὰ δερνῶνται, μὰ μέσα εἰς τὴν πάλιν
Κύτταξ' αὐτοὺς τῆς ἄρρωστης ταῖς τσέπαις ποῦ σκαλίζουν,
Καὶ τὰ συρτάρια κι' ὅτι βροῦν τὸ μορφοσηγυρίζουν.
—Ναί, λές, μὰ κύτταξε αὐτὸν ποῦ πιάσανε νὰ κλέφτῃ
Θὰ τὸν καθίσουν στὸ σκαμνί, δὲν εἶναι ἀπελπισία!
—Ἐνῶ ἐγύρευα νὰ βρῶ κατὰληξι εἰς ἰα
Τῶφερ' ἡ τύχη κ' ἐρρίξα τὰ μάτια σ' τὸν καθρέφτη
Καὶ τὰ μαλλιά μου ἐθαύμασα. Πῶς στέκονται ὠραῖα
Θὰ ἔλεγες ἂν τὰ βλεπες, τί μαλακὰ ποῦ θᾶναι!
—Αἶ! σὲ γελοῦν τὰ μάτια σου, γιατί ἀπ' τὸν κουρέα
Εἶν' ὅ,τι ἤλθα· αὔριο νὰ δῇς πῶς θὰ νὰ πᾶνε·
Ὡσὰν ἀγκάθια ἀχينوῦ θὰ στέκουν ὀρθωμένα.
Τὴν ἄλλῃ πάλιν Κυριακὴν μπορεῖς νὰ τὰ θαυμάζῃς.
Τὸ ἴδιο μὲ τοὺς ὑπουργοὺς κ' ἐδῶ. Τοὺς ἀναιδάρεις
Εἰς τὸ σκαμνί, σ' τὴ φυλακὴ τοὺς βάνεις. Σ' τὰ χαμένα!
Ὁ τόπος διορθώνεται γιὰ μία τριμηνία.
Καὶ ὕστερα; Καὶ ὕστερα ἡ ἴδια ἱστορία.
Νὰ μοῦ ἀλλάξῃς τὰ μαλλιά μπορεῖς; Μπορεῖς νὰ κάνῃς.
Ἄλλους τοὺς Ἑλληνας; Λοιπόν τὰ λόγια σου μὴ χάνῃς.

Γ'.

—Τώρα ἐσύ γιὰ ὅλ' αὐτὰ τί θέλεις νὰ σοῦ γράψω;
Κανένα δράμα; Πήγαινε σ' τὸν Ἀφεντούλη τότε.

Ἡ νὰ βροντήξω θέλεις δὲ κ' ἐγὼ καὶ νὰ ἀστράψω,
 Νὰ πῶ πῶς οἱ πολιτικοὶ εἶναι αἰσχροὶ, προδότες,
 Νὰ κλάψω τὴν Ἑλλάδα μας καὶ τὴν μεγάλ' Ἰδέα;
 —Ἄν εἶναι ἔτσι, ζήτησε ἀπ' τὸν διανομένα
 τοὺς στίχους τῆς πρωτοχρονιάς ἢ πρόσμενε λιγάκι
 τὸν Μάρτη, τί θὰ πῇ νὰ δῇς ποιητικὸ φαρμάκι.
 —Ὁ ἀκλάψητε—αὐ ποιεῖται—καὶ πάλι τὴν Ἑλλάδα
 καὶ εἰς τὸ Βίκοσιένα τῆς θ' ἀνάψετε λαμπάδα!
 Ὡς πότε θὰ τοῦ καίετε ὡς πότε πλεῖα λιθάνι,
 Ὁ ἀσκάση, δὲν τ' ἀφίνετε ὀλίγο ν' ἀνασάνῃ;

Δ.

Ἄπ' ἐξω τοῦ Παράσχου μας τοὺς στίχους ξέρουν ὅλοι·
 Ἐνα λουλουδι ἂν κλέψουνε σὲ τέτοιο περιβάλλει,

Τί τάχα; Ἄπ' τὸν πλούσιο σὺν κλέφτης δὲν πειράζει·
 τοῦ παίρνει μιὰ ἰδέα τοῦ κίνεῖς, τοῦ τὴν ἀλλάζει
 λιγάκι κι' ὅλα τέλειωσαν. Τὸ ἔδω ὅταν παίζει
 Ἡ ἀδελφή σου ἢ μικρὴ τῆς κούκλαις. Σ' τὸ τραπέζι
 σὺν κάθῃς, λίγο φαγὴ φροντίζει νὰ τῆς μείνῃ
 καὶ ὕστερα ἢ κούκλά της μ' ἐκεῖνο γεῦμα δίνει.
 Τώρα πιστεύω δὲν ζητεῖς θουρίους νὰ τονίσω
 καὶ τὸν Παράσχο καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ λιανοπωλήσω.
 Ἄν θέλῃς ὅμως πηγαινέ νὰ εὕρῃς κάποιον ἄλλο
 καὶ ἀφῃσέ με, φίλε μου, σὺν πῶψλα νὰ ψάλλω
 τὰ μάτια τῆς ἀγάπης μου καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά της.
 —Δὲν ἦσαι ποιητής!—Μπορεῖ· μὰ οὔτε μεταπράτης.

Νίκος.

ΤΟ ΕΞΩΚΛΗΣΙΟΝ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΤΕΡ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ, πρωθυπουργός.

ΠΑΤΕΡ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ ἀρχηγός τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

ΣΚΗΝΗ Α'.

[Ἐξωκλήσιον ἐπὶ τοῦ Πεντελικοῦ. Πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας γονυκλινῆς προσεύχεται ὁ Πάτερ Κουμουνδούρος φορῶν μέλαν ῥάσσον. Τὸ ἐκκρεμές σοβαρώτατα διακόπτει τοὺς λόγους αὐτοῦ].

ΠΑΤΕΡ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ.

Ἀγία Θεοτόκε! ὦ, βοήθει με
 τὴν τρικυμίαν νὰ διέλθω ἀβλαβής.
 Ἀκούω τὸν τριγμὸν τῆς τὸν ἀπαίσιον·
 Μακρόθεν μαινομένη φεῦ! ἐπίκειται.
 ὦ! μὴ θελήσῃς ναυαγὸς ἐλκεῖνός
 νὰ χάσω καὶ τὸ πλοῖον καὶ τοὺς ναύτας μου,
 Κ' ὑπόσχομαί σοι ν' ἀκυρώσω αὐθωρεῖ
 Ἐκεῖνο τὸ ἀχρεῖον νομοσχέδιον,
 Δι' οὗ πωλοῦνται τῶν μονῶν τὰ κτήματα.

(Τύπτει τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τοῦ ἰδάφους ἐν σιγῇ).

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Βιστέρχεται ὁ Πάτερ Τρικούπης φορῶν μέλαν ῥάσσον· Προχωρεῖ χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸν κείμενον κατὰ γῆς Πάτερ Κουμουνδούρον).

ΠΑΤΕΡ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ.

Ἐδῶ μὲ εἶπαν πρέπει νὰ προσευχηθῶ
 Ἄν θέλω νὰ νικήσω εἰς τὸ στάδιον
 τῆς πολιτείας τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν.
 Σιγὴ καὶ ἐρημία!

(Προχωρεῖ καὶ κλίνει τὸ γόνυ πρὸ ἄλλης εἰκόνος τῆς Παναγίας δεξιόθεν τοῦ Πάτερ Κουμουνδούρου.)

Παναγία μου!

Ὁ ἀρχηγός τῆς ἀντιπολιτεύσεως
 Ἐνώπιόν σου κλίνει, ἀρωγὴν, ἰσχύν,
 Ἐκ τῆς ὑψίστης σου δυνάμεως αἰτῶν.

ΠΑΤΕΡ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ (κατ' ἰδίαν)

Φωνὴν ἀκούω!

ΠΑΤΕΡ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ.

τὴν πτωχὴν Ἑλλάδα μας

Ἐγὼ θὰ σώσω μεταβάλλων σύστημα
 Παλαιωμένον καὶ περιφρονούμενον.

ΠΑΤΕΡ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ (κατ' ἰδίαν)

Εἶνε αὐτὸς, εἶν' ὁ Τρικούπης. Προσοχή.

ΠΑΤΕΡ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ.

Οἰκονομίας φέρω ὑπερβολικὰς
 εἰς τὰς δαπάνας τὰς ματαίας!
 Καὶ ἂν ἐξέλθω νικητὴς τὴν αὐρίον
 ἀνάθημα ὠραῖον σοὶ ὑπόσχομαι.
 (Ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα καὶ φεύγει)

ΠΑΤΕΡ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ (ἐγερθεὶς).

Οἰκονομίας εἶπεν ὑπερβολικὰς! (μειδιῶν).
 ὦ Παναγία Δέσποινα σ' εὐχαριστῶ,
 Διότι τοῦ ἐχθροῦ μου τὴν διάνοιαν
 Κατώρθωσα νὰ μάθω. Νῦν ἀπέρχομαι
 νὰ ἐφαρμόσω πρότερον τὸ πρόγραμμα
 τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

(Ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα καὶ ἀπέρχεται).

Γεῖά σου.

ΕΥΡΕΘΗ!

Ἐπὶ τῶν βαθμίδων μεγάλου τινος ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν εὐρέθῃ μεταξὺνη jarrettière (περικνημὴς) κατατεθεῖσα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ «Μὴ Χάνεσαι».

Παρακαλοῦμεν ἐπομένως τὴν ἀπολέσασαν αὐτὴν ἢ νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν πάρῃ ἢ νὰ μᾶς στείλῃ καὶ τὴν ἄλλην.

ΠΕΡΡΩΤΗΣ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΩ

ΧΑΙΡΕΙΝ.

Ἀχ, στέρεψ' ἢ ἡ Ἑλλάδα μας. Πέντε φοραὶς τὴν ὥρα
 Ἐναν καιρὸ τὴν ἄρμεγες χωρὶς νὰ σκούζῃ. Τώρα;
 Στὴ βόγα τῆς τὸ χέρι του μόλις κανεὶς ἀπλώνει,
 Ὅλον τὸν κόσμον ἀπ' τῆς φωναῖς στὸ πόδι τὸν σηκώνει.

Περρῶτης.